

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΣΧΗΜΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Διήγημα

Τῷ ἀγαπητῷ μοι ἐξαδέλφῳ Εὐσταθίῳ Π.

— Θὰ πάρω ἄσχημη γυναῖκα, ἔλεγε πάντοτε ὁ Σταῦρος Δημητρίου. Ἐχει κα- νείς τὸ κεφάλι του ἡσυχοῦ γλυτόνει ἀπὸ τὰ φαρμακευμένα μάτια τῶν γειτόνων, καὶ ἀπὸ τὴν κακὴ γλῶσσα τῶν γραϊδιῶν.

Ἦτο ἡ ιδέα τοῦ ἀνθρώπου· ἕκαστος εἶναι ἐλεύθερος νὰ φρονῇ ὅ,τι θέλει. Ποτέ δὲν πρέπει νὰ ἐπιβαλλώμεν ἴδια φρονή- ματα, ὑπάρχει τις, ὅστις θὰ ἀναιρέσῃ ἢ θὰ δικαιώσῃ τὰς σκέψεις ἐνὸς ἑκάστου· ὁ χρόνος.

Εὗρε τὸ ἰδανικόν του Κατῶρθωσε νὰ ἀναλύσῃ τὸν πάγον τῆς κοιμωμένης ἐκεῖ- νης καρδίας, ν' ἀνυψώσῃ αὐτὴν ἐνώπιον ἑαυτῆς, καὶ τέλος μίαν ὥραϊαν τοῦ Ἀπρι- λίου ἡμέραν, ὁ ἱερεὺς συνέδεσε διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ τὸ νεαρὸν ζεῦγος, ὅπερ αὐτὴν μερὸν ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἰταλίαν. Ἡ Ζωὴ ἦτο εὐτυχής... ἡγάπα, ἀντηγα- πᾶτο, καὶ ἐβλεπε χώρας ξένας, αἱ ὁποῖαι χρυσοῦμεναι ὑπὸ τῆς ἰδίας εὐτυχίας, ἐ- φαίνοντο ὠραιότεραι.

Ἦλθεν ὁ χειμὼν καὶ τὸ νεαρὸν ζεῦγος εὐρέθη εἰς τὸ Πέραν τῆς Κωνσταντινου- πόλεως, ἐν τῇ μεγάλῃ οἰκογενειακῇ οἰκίᾳ τοῦ Σταύρου, ἣτις ἔκειτο ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας.

Εἶναι μεγάλαι αἱ νύκτες τοῦ χειμῶνος, ἀλλὰ πολὺ μεγαλῆτεραι διὰ τὴν ἀτυχῆ Ζωὴν. Ὁ σύζυγός της τρέχει, διασκεδάζει, ἐξακολουθεῖ νὰ ἦναι εἰς τῶν ζωηροτέρων νέων τοῦ Πέραν, ἄλλως τε, κατὰ τὴν ιδέαν του, ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ἐχει τὸ κεφάλι του ἡσυχοῦ.

Ὅποιανδήποτε ὥραν καὶ ἂν ἐπιστρέψῃ τὴν εὐρίσκει πάντοτε ἔξυπνον, πλησίον τῆς θερμάστρας, ἐξηπλωμένην νωχελῶς, κρατοῦσαν βιβλίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀναγι- νώσκει, καὶ ἐργόχειρον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐρ- γάζεται. Μειδᾷ, ψιθυρίζει: «Καλησπέρα Σταυράκη», ἐρωτᾷ τὰ περὶ τῆς ὑγείας του, καὶ κοιμᾶται ἡσυχος καὶ ἀνύποπτος.

— Νὰ, γυναῖκα! λέγει καθ' ἑαυτὸν ὁ Σταῦρος θωπεύων μετ' εὐαρεσκείας τὸν μέλανα μύστακά του.

Ἡ Ζωὴ κατὰ τὸ θέρος μετέβη εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Τὴν οἰκίαν τὴν ἔβρεχον τὰ βαθυκύανα τοῦ Βοσπόρου κύματα καὶ τὴν ἐθυμιάζον τὰ ἄρωματικά ἀνθη, ἅτινα ἐπλήρουν τὸν κήπον. Τί ἦτο πρότερον δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ τώρα κατέστη ρωμαντικὴ. Ἡ μοναξιά, ἣτις τὴν περιέβαλλεν, ἡ πλουσία βλάστη- σις, ὁ ὠραῖος οὐρανὸς καὶ ἡ σελήνη, ἣτις μεγαλοπρεπῶς εἰς τὴν θάλασσαν κατω- πρίζετο, κατέστησαν τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἐνθουσιώδη. Ἀλλὰ τὰ ὠραῖα ταῦτα ἀν- τικείμενα νὰ τὰ θαυμάζῃ μόνῃ! «Ἄν ἦτο ὁ Σταῦρος ἐδῶ!», ἔλεγεν ἐκπράζουσα ἡ

σύχως καὶ ἄνευ παραπόνου τὸν μόνον πό- θον, τὸν ὁποῖον ἡσθάνετο.

Ἐκεῖνος εἶχε τὸ κεφάλι του ἡσυχο ἔ- στείλει τὴν γυναῖκά του εἰς τὴν ἐξοχὴν, χω- ρὶς νᾶχῃ ἀνάγκη νὰ τὴν φυλάγῃ σὺν νυ- κτοφύλακας, καὶ ἐπῆγαιεν, ὅσας αἱ ἐρ- γασίαι του τὸ ἐπέτρεπον· ἐπὶ τέλους, ἐπω- φελούμενος τῆς εὐαρέστου ταύτης τῶν πραγμάτων καταστάσεως, ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ καὶ ἓνα ταξιδάκι, μέχρι δὲν ἤξεύρω ποῦ, en garçon.

Ἡ Ζωὴ τὸν ἀπεχαιρέτισε πολὺ συγκε- κινημένη, ἀλλ' ἄδικαιον. Τὸ εὖρε πολὺ φυ- σικὸν αὐτὸ τὸ ταξιδάκι καὶ τοῦ ἡυχῆθη καλὸ κατευοδίο καὶ καλὴν ἀντάμωσιν.

— Ἐνα κομμάτι διαμάντι, ἔλεγεν ὁ Σταῦρος πρὸς τοὺς φίλους του. Ἀνεκτί- μνη γυναῖκα! ζῶ ὅπως θέλω, καὶ δὲν ἔχω κατσοῦφες καὶ φιλονεικίαις, καὶ νεῦρα ἀντικρύ μου. Θησαυρός!

Τὸ μέγα ἀτμόπλοιο ἐκινήθη μεγαλο- πρεπῶς, ἐστράφη, ἡ θάλασσα ἐφρίζεν ἀ- φρίζουσα, καὶ ἡ λέμβος, ἡ φέρουσα τοὺς φίλους τοῦ Σταύρου, ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ ἐ- κείνος, ὄρθιος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐ χαιρέτιζε διὰ τελευταίαν φορὰν.

— Τί ἄνθρωπος! εἶπεν ὁ Ἀλκῆς φίλος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Σταύρου, ἐνῶ ἡ χεὶρ του ἔσειεν ἀκόμη τὸν πῆλόν του εἰς ση- μεῖον ἀποχαιρετισμοῦ. Εἶναι μὲ τὸ νοῦ του εὐτυχής. Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐτυχία; Ζῇ μόνος, ὡς νὰ ἦτο ἀνυμφος. Ἐγὼ πολὺ διαφορετικὰ ἐνοῶ τὸν γάμον. Ἡ σύζυγος δὲν εἶναι σύντροφος; Ἐγὼ ὄχι μόνον δὲν θὰ πράττω τίποτε χωρὶς νὰ τὸ ἤξεύρῃ ἡ σύζυγός μου, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ σκέπτω- μαι.

— Δηλαδή θὰ σὲ σέρνῃ ἀπ' τὴν μύτη ἡ madame Ἀλκῆ.

— Ναί, ὁ ἓνας θὰ σύρῃ τὸν ἄλλον, ἐὰν συρῶμεθα πρὸς ἄβυσσον θὰ πέσωμεν καὶ οἱ δύο, ἐὰν ὑψωθώμεν θὰ ἀναβῶμεν μαζῇ. Δὲν τὴν γνωρίζω τὴν σύζυγον τοῦ Σταυ- ρου, μὰ 'στὸ Θεό μου τὴν λυπούμαι.

— Ἐνα στοιχεῖό ἐκεῖ! Δὲν εἶναι γὰρ λύπη, ἀφοῦ μ' ὅλα τὰ μούτρα της ἐπῆρε τέτοιον ἄνδρα.

Ἡ λέμβος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ οἱ φίλοι τοῦ Σταύρου ἀπεχωρίσθησαν.

B'

Ἡ Ζωὴ ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ ἔδρας, κά- τωθεν μιᾶς σκιάδος τοῦ κήπου, καὶ ἐκρά- τει εἰς τὰς χεῖράς της μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Σταύρου, εἰς τὴν ὁποῖαν διηγεῖτο τὰς ἐντυπώσεις του μὲ ὕφος ἐλαφρόν, ἐνθου- σιασίδες, καὶ ὡς ν' ἀπετείνετο πρὸς παι- δίον.

— Δὲν μοῦ γράφει νὰ ἦμεθα μαζῇ; Μή- πως δὲν μ' ἀγαπᾷ; Ἐγὼ ὅταν βλέπω τὰ κύματα νὰ σπάνουν 'ς τοὺς βράχους, ὅ- ταν ἀκούω τὰ ἀηδόνια λέγω: «ἄς ἦτο ἐκεῖνος». Μήπως δὲν μ' ἀγαπᾷ;

Τὰς σκέψεις ταύτας τῆς νέας γυναικὸς ἐπεσφράγισε δάκρυ καυστικόν· ἦτο τὸ πρῶτον, ἀρχὴ ἄλλων πικροτέρων.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ θύρα τοῦ κήπου ἠνεώγη καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἀλκῆς.

— Εἰσθε ἡ κυρία Δημητρίου; εἶπε χαιρετίζων μετὰ σεβασμοῦ.

Ἐκεῖνη ἐσφόγγισε τὰ δάκρυά της, προσ- επάθησε νὰ μειδιάσῃ, καὶ εἶπεν ἡσυχως:

— Ναί. Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ;

— Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην Κοντιδὴν.

— Ὁ σύζυγός μου ὀμιλεῖ πολὺ συχνὰ δι' ὑμᾶς, εἰσθε ἐκ τῶν ἀγαπητῶν φίλων του.

— Ναί· γνωρίζομεθα ἀπὸ παιδικῆς ἡ- λικίας.

— Πῶς εὐρέθητε ἐδῶ· ποία καλὴ σύμ- πτωσις σᾶς ἔφερε;

— Μοῦ ἀρέσει τὸ χωριὸ αὐτὸ τοῦ Βο- σπόρου, εἶναι καθ' ἑαυτὸ χωριό. Ἡ φύσις ὠραία, αἱ οἰκίαι ὠραῖαι, ὁ ἀὴρ καθαρὸς· ὦ! τὸ Τσεγκέλιμοι εἶνε πολὺ κατάλλη- λον διὰ νὰ περάσῃ τις τοὺς θερμούς μῆ- νας. Ἦλθον πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν καὶ σήμερον ἐνόμισα καθῆκον νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν σύζυ- γον τοῦ καλῆτέρου φίλου μου.

— Ὅταν θὰ γράψω τοῦ Σταύρου, θὰ γράψω πῶς εἶχατε τὴν καλωσύνην...

— Σὰς παρακαλῶ, ἦτο χρέος.

Ἡ Ζωὴ ἔγραψε πρὸς τὸν σύζυγόν της καὶ ἐκεῖνος ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀλκι- βιάδην, ὅτι θὰ τὸν ὑποχρεώσῃ πολὺ νὰ συντροφεύῃ ἐνίοτε τὴν σύζυγόν του.

Ἡ λευκὴ λέμβος, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Ἀστραπή, συνεχῶς ἔφερε τοὺς δύο νέους φίλους. Ὁ Ἀλκῆς ἐκωπηλάτει καὶ ἔπειτα, ὅταν ἔφθανον μακρὰν, ἄφινε τὰς κώπας καὶ ἐρρίπτετο εἰς ρεμβασμούς, τοὺς ὁποίους ποτὲ ἐκεῖνη δὲν διέκοπτεν. Ἐπέστρεπον σιωπηλοί, καὶ ἀπεχαιρετίζοντο, ὅπως ἐξ- ἔλθωσι τὴν ἐπαύριον ὁμοῦ.

Ἡ Ζωὴ ἔγραψε πρὸς τὸν σύζυγόν της, περιγράφουσα πιστῶς, ἀλλ' ἄνευ ἐνθουσια- σμοῦ, τοὺς περιπάτους τούτους καὶ ἐκφρα- ζομένη περὶ τοῦ Ἀλκῆς ἔλεγεν ὅτι εἶναι «πολὺ καλὸς νέος».

Ὁ Σταῦρος ἔγραψε πολὺ μονοσυλλά- βως, ἐνόμιζε περιττὸν νὰ ἐνοχλῆται χά- ριν τοῦ θησαυροῦ του. Ἐπεδοκίμαζε τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Ἀλκῆς, καὶ τὸν εὕρισκε πολὺ aimable, διότι ἐξήρχετο μὲ τὴν Ζωὴν εἰς περίπατον, ἄλλως εἶχε τὸ κε- φάλι του ἡσυχοῦ.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀλκῆς δὲν εὗρε τὴν Ζωὴν εἰς τὴν σκιάδαν, ὁ κηπουρὸς εἶπεν ὅτι πρὸ μικροῦ ἀπῆλθε.

Τὴν εὗρε πρὸ κατόπτρου πνιγμένην εἰς τὰ δάκρυα, καὶ σπαρασσομένην ἀπὸ βι- αίους σπασμούς.

Τὰ χεῖλη της ἦσαν κλειστά, τὰ ὄχρα ἐκεῖνα χεῖλη, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν ἐχρω- μάτισεν ἡ δρόσος τῆς νεότητος, οἱ ὀφθαλ- μοὶ ἡμίκλειστοι καὶ ἡ λοιπὴ μορφή της ἔπλεεν εἰς τὰ δάκρυα.

Ἐσεβάσθη τὴν λύπην της καὶ ἀπεφά- σισε νὰ ἀποσυρθῇ ἡσύχως, ὅπως εἰσῆλθεν, ἀλλ' ἐκεῖνη τὸν παρετήρησε καὶ διὰ τῆς χειρὸς τῇ ἔνευσε νὰ μείνῃ.

Ἐκεῖνος ἔμεινε, καὶ ἡ βαθεῖα ἐκεῖνη λύπη, ἣτις ἐσπάραττε τὴν νεαρὰν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν μέχρι τοῦδε ἐνόμιζεν ἀπαθῆ, τὸν συνεκίνησε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὅταν ἡ τρικυμία ἐκόπασεν ἡ Ζωὴ ἐ-

πλησίασεν, ἔλαβε τὴν χεῖρά του, τὸν ἔλαβε πρὸ τοῦ κατόπτρου, καὶ εἶπε μειδιῶσα μειδιάμα πικρὸν :

— Εἶμαι πολὺ ἀσχημὴ . . . ἄχ ! . . . γιατί μ' ἐπῆρε τότε ; Δὲν ἤξευρα τί θὰ 'πῇ ἔρως καὶ δὲν ἐπιζητεῖ τις ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον δὲν γνωρίζει ; ἀφοῦ μ' ἐδίδαξε τὸ μάθημα τοῦτο, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν καρδίαν μου, καρδίαν καθαρὰν, καὶ τὴν κατέστησεν ἰδικήν του, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν σπαράτῃ ; Ἄν ἤμην ὠραία θὰ ἐκέρδιζα τὴν . . . ἄχ ! τί ἀσχημιά .

— Μὰ τί ἔπαθες ;

— Ἀγαπᾷ ἄλλον .

— Ποῖος σοὶ τὸ εἶπεν ;

— Ἄνοιξα ἓνα γράμμα ποῦ ἔγραψε πρὸς σέ Δὲν θέλω νὰ τὸν δικαιολογήσης, ἔχει δίκαιον . . . εἶμαι ἀσχημὴ . . . εἶπε μὲ φωνὴν τόσῃ σπαρτακτικῇ, ὥστε ὁ Ἄλκης ἠσθάνθη τὴν καρδίαν του πιεζομένην .

— Δὲν εἶσαι ὠραία, ἀλλ' ἔχεις τὴν καρδίαν ἀγγέλου ; ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν εὐρίσκει ὠραῖον τὸ πρόσωπόν σου, ἄς ἀποβλέψῃ εἰς τὴν καλλονὴν τῆς καρδίας σου καὶ θὰ σ' εὕρῃ τόσῃ ὑπερτέρῃ τῶν ἄλλων γυναικῶν, ὥστε θὰ σὲ λατρεύσῃ .

Ἡ Ζωὴ ἔθλιψε μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν χεῖρα τοῦ φίλου τῆς, καὶ κατέπιε τὰ δάκρυά της .

Ὁληντὴν ἐσπέραν τὴν διήλθεν ἡσυχος, χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἐνθυμεῖται τὴν σκηνὴν τῆς πρωίας .

Τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἄλκης ἀνεχώρει ἐκείνη τὸν παρετήρησεν ἐπὶ μακρὸν, ἐμειδιάσε καὶ εἶπε διὰ φωνῆς λίαν συγκεκινημένης :

— Εἶσαι πολὺ καλός ; θὰ σ' ἐνθυμοῦμαι γὰρ πάντα ὕγιαινε .

Καὶ ἔθλιψε πάλιν τὴν χεῖρά του .

— Ὑγιαινε εἶπες ;

— Κατὰ λάθος θὰ τὸ εἶπα .

— Μήπως ἔχει κανὲν μαῦρον σχέδιον εἰς τὸν νοῦν τῆς, ἐσκέφθη ὁ Ἄλκης, δὲν μοῦ καλοφαίνεται ἡ τόση γαλήνη μετὰ τὴν τρικυμίαν ; πρέπει νὰ τὴν προσέχω . Ἄχ ! τὴν ἀμυρῇ, νομίζω ὅτι ὑποφέρω ἐγώ .

Ἐνῷ ἐσκέπτετο αὐτὰ, περιπατῶν κατὰ μῆκος τῆς ἀκανονίστου προκυμαίας, εἶδε σκιὰν λευκὴν νὰ προχωρῇ .

— Εἶναι ἐκείνη, εἶπε μετὰ φρίκης καὶ ἠκολούθησε τὰ βήματά της .

Ἐκείνη ἀνῆλθεν ἐπάνω εἰς ἓνα βράχον, ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἐκράτησε διὰ τῆς χειρὸς τὰς πτυχὰς τῆς ἐσθῆτός της καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ χωρὶς νὰ τὴν προφθάσῃ ὁ Ἄλκης . Ἡ σελήνη ἐχρύσσου τὴν βαθυκύανον τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἥτις κατέπιε μειδιῶσα τὸ θῦμά της . Ὁ Ἄλκης ἔρριψε μακρὰν τὸ ἔνδυμά του καὶ ἐρρίφθη ὅπως τὴν σῶση .

Μετὰ πεισματώδη κατὰ τῶν κυμάτων πάλιν τὴν ἀνέσυρεν ἀπὸ τῆς πυκνῆς κόμης της ἀναίσθητον .

— Ἄν ἀπέθανε . . . ἄ ! Σταῦρε, Σταῦρε ! εἶσαι φονιάς ; ναί, φονιάς .

Ὀλίγα βήματα μακρὰν ἐφαίνετο ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐξοχικὴ οἰκία τοῦ Σταύρου λάμπουσα ἐκ τῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης . Ἡ θύρα τοῦ κήπου ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ὁ

Ἄλκης μετέφερε τὴν νεαρὰν γυναῖκα εἰς τὴν κλίνην τῆς .

Τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν ὑποκύανα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ κεκλεισμένοι .

— Ἀχ ! πέθανε, εἶπεν ὁ Ἄλκης καὶ ἔκλαιεν ὡς παιδίον .

Ἡ θαλαμηπόλος προσκληθεῖσα προσεπάθησε νὰ τὴν θερμάνῃ δι' ἐντριβῶν, καὶ ὁ κηπουρὸς ἐστάλῃ δι' ἱατρὸν . Ἡ διὰ ρουμίου ἐντριβὴ ἀπέδωκε τὴν ἐλαστικότητά εἰς τὸ σῶμα τῆς λιποθύμου, καὶ τὸ ὕδωρ τῆς Κολωνίας τὴν ἐπανάφερεν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς . Ὅτε ὁ ἱατρὸς ἔφθασεν, ὁ κίνδυνος εἶχε παρέλθει .

— Λοιπὸν ἠθέλησες νὰ ἀποθάνῃς, ἔλεγε τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Ἄλκης καθήμενος παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης τῆς .

— Ἡθέλησα νὰ ρίψω τὸ φορτίον μιᾶς ζωῆς μισητῆς ἥτο βарея διὰ τοὺς ὤμους μου .

— Καὶ δὲν ἐσκέφθης πόσον θὰ ἐλύπει ἐκείνους ποὺ σ' ἀγαποῦν ;

— Ἄν ἡγαπῶμην, δὲν θὰ ἐζήτουν τὸν θάνατον ; μὰ ἔξυρεις πολὺ καλὰ ὅτι . . .

— Ναί, ἔξυρῶ ; ἀλλὰ ἐμὲ μ' ἐλησμόνησες .

— Σέ . . . ναί, σ' ἐνθυμήθην . . . ἀλλὰ μήπως καὶ διὰ σέ δὲν ἤμην βάρος ; Ἐξ οὗτου διήρхесο ὅλας σου τὰς ἐσπέρας μετ' ἐμοῦ, καὶ ὑστερεῖτο τὸν φαῖδρον τῶν φίλων σου ὅμιλον . Ἡσθάνομην ὅτι ἔγεινα ὀχληρὰ μ' ἔσωσες, ὡς νὰ ἐπεζήτης τὴν βᾶσανόν σου .

— Εἶσαι τυφλή ; ἐνῷ σ' ἐνόμιζα νεκρὰν ἀπεφάσισα ν' αὐτοκτονήσω, καὶ ῥω, διότι σὲ βλέπω ῥωσαν . Ὅσον καλὸς καὶ ἂν ἦνε κανεὶς δὲν δέχεται τόσον εὐκόλως τὰ βασανιστήρια . Ἡμην πλησίον σου εὐτυχής, τὰς ἐσπέρας τὰς διηρχόμεν εὐχαρίστως, διότι οὐ ἤγάπων .

Γ'

Ἦλθεν ὁ Σταῦρος ἀπὸ τὸ ταξιδεῖν φαῖδρος, ὡς ἄνθρωπος, ὅστις ἐπέραςσε τρεῖς μῆνας εὐτυχεῖς, καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν του, ἵνα ἴδῃ τὸν θησαυρόν του .

Ὁ κηπουρὸς ἐτραύλισεν ὀλίγας λέξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Σταῦρος ἔμεινε κατὰ-πληκτος .

— Ἐκείνη ; ἀδύνατον ! Πρόστυχε ἄνθρωπε, μὲ γελᾷς ;

Ὅταν ἐπείσθη, ἐρρίφθη ἐπὶ μιᾶς ἐδρας καὶ εἶπε μετὰ τραγικοῦ ὕφους :

— Ἐκείνη νὰ φύγῃ μετ' ὁν καλλιτέρον μου φίλον ; Τότε ποῖον πρέπει κανεὶς νὰ νυμφευθῇ διὰ νὰ ἔχη τὸ κεφάλι τοῦ ἡσυχῶ ;

Ἡ ἡχώ, φρονιμωτέρα τοῦ Σταύρου, ἀπήντησεν :

« Εἰσθε ἄδικοι, σεῖς οἱ ἄνδρες . Διὰ τῆς διαγωγῆς σας προκαλεῖτε ἐγκλήματα καὶ δυστυχήματα ἀνεπανόρθωτα καὶ ἔπειτα παραπονεῖσθε κατὰ τῆς Τύχης, κατὰ τοῦ Θεοῦ, κατὰ τῶν δυστυχῶν ἐκείνων ὄντων, ἅτινα καλοῦνται γυναῖκες » .

Ἐν Κωνσταντινουπόλει .

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ .

ΤΟΜΟΙ

« Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' Δ' καὶ Ε' δεδεμένοι στερεωτάτα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ Βιβλιοπωλείᾳ ἡμῶν . Ἐπίσης φύλλα τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » τοῦ Α' Β' Γ' καὶ Δ' Ε' τοὺς πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοὶ δὲ Ε' καὶ ΣΤ' πρὸς λεπτὰ 10 .

Τὰ ἑξῆς βιβλία, εὐρισκόμενα ἐν τῇ Βιβλιοπωλείᾳ ἡμῶν, ἀποστέλλομεν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῇ Ἐξωτερικῇ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν . — Ἐπίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὁποιοῦν ποτε βιβλίον, ἀρκετὴ ἢ αἰτήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ .

« Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολὰ δρ. 3. — « Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί », μυθιστορία Pau de Cock, μετὰφρασὶς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 1. — « Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες », μυθιστορία Catulle Mendès δρ. 1.50. — « Ὁ Γιάννης », μυθιστορία Paul de Cock μετὰφρασὶς Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2. — « Μπομπουλίνα Ἀρκάδιον », Δράματα ὅπε Γ. Ἀνδρικοπούλου δρ. 3. — « Κομψοὶ » ὅπε Ἀγγ. Βλάχου δρ. 2. — « Ὁ Γονεὺς Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα » μυθιστορημα δρ. 1.50. — « Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου », Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὅπε Γρ. Δ. Ξενοπούλου δρ. 2. — « Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὅπε Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετὰφρ. Π. Πανᾶ, δρ. 5. — « Ἡ Ναξὶς Μαριάνθη » μυθιστορημα πρωτότυπον, δρ. 1.30. — « Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου », μυθιστορημα εἰς 6 τόμους δρ. 8. — « Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπήης » μετὰφρασὶς Γ. Κ. Ζαλακώστα ρ. 4. — « Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ » μυθιστ. δρ. 1.50. — « Τυχαιὸν Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὅπε Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου δρ. 1. — « Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Ponson-Du-Terrail, 4 τόμοι ὀγκώδεις 3 δρ. 6. — « Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ », μυθιστορία Ἐμμ. Γονεζαῖς δρ. 1.50. — « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μυθιστορία Βικτωρος Οὐγγώ, μετὰφρασὶς Ι. Καρασσούσα τόμοι 2) δρ. 4. — « Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως » μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους δρ. 4. — « Ἑλπινίκη » ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνος Κυριακίδου δρ. 5. — « Βίος τῶν Διαδόχων τοῦ Μωάμεθ » ὑπὸ Οὐασινγκτόνος Ἰρβινγγος δρ. 2. — « Τὰ Ἰουδαϊκά » ἥτοι ἀνατροπὴ τῆς θρησκείας τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ἔθμων αὐτῶν, μετ' ἀποδείξεων ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς δρ. 2. — Ποήματα Ι. Γ. Τσακισιάνου δρ. 3. Χρυσόδατα δρ. 4. — « Μαρία Ἀντωνιέττα », ὅπε Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελοδράμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθεν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασὶς Γ. Κ. Σφήκα λ. 50. — « Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης », μυθιστορία Σαβιέ Μαριέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 1.50. — « Ἀττικαὶ Νύκτες », Δράματα. Ποιήσεν. Σ. Ν. Βασιλειάδου δρ. 2. — « Ὁ Διαβολο-Σίμων », μυθιστορία Ponson-Du-Terrail δρ. 1.50. — « Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον », μυθιστορημα Λουδοβίκου Νοῦρ δρ. 1.50. — « Ζιλ Βλά » μυθιστορημα δρ. 5. — « Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου : Σέργιο : Πανίνης », μυθιστορημα δραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας δρ. 2. — « Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) δρ. 6. — « Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆς », μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, (τόμοι 2) δρ. 3. — « Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccane δρ. 4. — « Τὸ τέκνον τοῦ Ἑραστοῦ » καὶ « Ἡ ἀνυμφὸς μήτηρ » (τόμοι 2), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3.50. — « Τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου » καὶ « Τὸ ἄνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2), μυθιστορία Ι. Φ. Σμιθ δρ. 3.25. — « Ματθίλδη » μυθιστορημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύν, δρ. 7. — « Ἀντωνίνα », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ, μετὰφρασὶς Λάμπρου Ένυ λ. δρ. 3.